

TINE MLINARIČ

Pesmi

Luknja na nebu

Opoldansko vroče je opeklo
pingvinčka brez las, po naročilu puščave
izmerilo kvadraturo njegovega drobcenega

telesa in nanj izlilo še vrelo vino.
Presušene so kleti, v telesih skrčeni
pljučni volumni, sodom popotne vode

odškrnjena okna. Še žerjavom je izpilo
zenice. Nikjer pogleda, nikjer odseva
v očeh – samo otročja pomisel –,

na luknjo na nebu, let ptiča vodomca
skoznjo, na roso Duha iz višav,
za napitek trstičju in hrano dušam ...

Ne-bes

Moraš iti skozi svet saj in pepela,
skozi plamen žvepla, skozi dolino megle,
skozi rudnik soli, se podati v votline

in dupline teles, v katerih trohnijo
stari lesi, nad dežele, v katerih
kopnijo južni snegi in minuli obrazi,

v natrta ogledala, v katerih se utapljajo
papirnate ptice, Helene iz Fausta,
figure Pabla Picassa, Magdalene in Eve.

In kar na kurišču lesa – tebe – ostane
negorljivega, iz tlečega ognja diha v večnost,
ki je položena vate kot ne-bes na zemlji.

Jobova plavut

Mehak je bil pristanek,
ko sem se lebdeč spuščal v dolino,
na drugo lice neba – kot Alica

na drugo stran noči. Z odprtim
očesom sem prestrezal brežine,
s plavo dlanjo ločil vode od kopnega,

da bi smel biti vanje ponovno potopljen.
Da bi me modro skozi Jobovo plavut
še večkrat porodno naplavilo,

za spravilo pridelka pod gladino
*prsni*h kašč, koder ne zmore pogled,
kamor se ne hodi po nogah.

Na goro

Glej moč nabreklih granitnih
src in krepkost stegenskih mišic,
kako jih vznemirjajo prepadne stene,

kako v perutih skeli žeja po vrhovih.
Čez goro Kaf vodi pot k Očetu.
Ob jutranjem zvonjenju že vonjajo

kadila, na jezik pada puščavska
mana, Kana iz Galileje napoji ustno
votlino, potok Cedron zdrsi med prsti

sklenjenih rok in vzdržuje vlažnost očesnih
rek, ko s Kolumbom osvojiva romarsko
deželo in dočakava sprelet *ptice* iz Noetove ladje
...

Ptičji jezik

Plamen je zapovedal ustom,
s svojo gibkostjo so se oglasili
jeziki in zažgali skladovnice ust.

Da ne bi postale četrte nadloge,
so svoje jezike posodile apostolom,
bilo je na binkoštni dan. Rosilo je slino,

seme in črnilo. Konoplje so rasle
na zemlji, od zgoraj navzdol,
o Emanuel, jeziki iz kljunov pesnikov.

Vse jim je bilo skupno,
vsak je govoril svoj ptičji jezik,
ne da bi prišlo do preselitve narodov, poprej.

Kreatura duha

Slišiva glas, odpirava vrata,
skupaj bova večerjala, poiskala jaso
v gozdu, jamo v tleh. Kurila bova ogenj,

dim se bo dvigoval, kadeč iz nepokvarljivih
smol. Z vseh strani neba bo zapihalo,
prineslo vodo, sol, živino in pravico.

Voda se bo odkrila vetru, veter bo imel oblast
nad njimi, prestol na njih. Gonil jih bo
in po njih prinašal sporočila, od nežne miline

do silnih moči, ki odplavljajo na odprta
morja. V napolnjenih jadrih med-najinih bližin
se razkrivava stvariteljstvo Duha.

Betlehem

Jemalo je vid, pa se niso lesketale
posode. Na peščinah nočnega sonca
so se svetlikale reke brez bregov.

Ribiči so zapluli v brezmejno vodovje,
da bi presodili njihovo vodnatost,
da bi potopljeni v srčne vode izvedeli,

kaj črpa kri, kaj hrani odmeve,
kaj napaja cinobrova polja, tam,
kjer ni čutiti ne snega ne odjuge,

ne zaznati poka, le prebodeno mesto
v jasliah na božični večer. Skoznjo je šlo –
Dete. K nam na zemljo iz *ne-bes*.

Dol-dol

Prislonil sem lestev, po klinih
se vzpenjam do osme prečke na lestvi,
do lukenj na svodu samih nebes,

skozi katere – iz sebe – name sneži Gospod
rumeno in belo barvo. Roke mu polagam
na noge. Na tej točki mi grehe vselej

izbriše, Gospod, zato dol me vlečejo
težnosti. Pogled iz obličja bi rad zamenjal
za pašnike in nanje povabil še tebe,

dragi *Prijatelj*, da bi skupaj pasla
drobnico in si namakala noge
v zelenih mlakah.

Anima

Nikjer odmeva, nikjer klicaja.
Noč brez senc pod drevesom Jian.
Ob jezeru, neraznavno svetlo.

Utrinek zvezde na pročeljih hiš,
a odsev globlje, v sobanah teles.
Sanjal sem o njej, o nevidni iz Biblije,

Korana, Talmuda, moji Animi,
ki se hrani s cinobrom. Živa voda
mi jo skozi usta utekočini v *nevesto*

za noč, ki se z jutrom ne razblini,
z dnem ne zamre, cukrčki so za potlej,
da nama ni dolg čas ...

Ples belih mehurčkov

Belo me je orosilo, da bi me
na skrajnem koncu, v smrtnem
zapustilo. Dovolil mu bom oditi

v lunarni svet, topel in ženski.
Kozlič sem, v mleko potopljen.
Sesljam molzne vrče in se oblačim

v velblodovo kožo. Izbral sem si
belo tišino mlinov, v njih mi je
posnežilo ustno votlino. Odtlej

kot mlinar ležim na topli moki,
na vohki megli, se glasno smejim
in v zraku vrtinčkam *bele* mehurčke.

Zapisovanje zgodbe

Tine! zapiši, kar bo eno s tvojim
dihom, kar ima moč hrane, svetlobe
in zdravila. Izogibaj se zmagam,

ki so jih dobili bojevniki na šahovskem
polju. Kadar sta telo in zemlja izsušena,
odpri oblake nad-prostorja. Na premnogh

vratih boš izpostavljen pošastim in
lažnim prerokom. Vitice naj bodo tvoje
rešiteljice. V pomirjenosti zadržujejo

let lista in kar je na tebi všumevajočega,
da zaključiš svojo zgodbo, še preden
se ti odprejo vrata obljubljenе dežele ...